

NOV ZAČETEK?

V meni se še vedno ni polegel duh 100. obletnice prihoda salezijancev na Kodeljevo. Na ta velik dogodek in praznik nas bo vedno spominjala krstna kapela, ki krasi in bogati našo cerkev. Z veseljem lahko povem, da smo pri novi krstni kapeli že krstili dva otroka. V prihodnjem letu upam, da se bodo tema dvema pridružili še številni drugi otroci, ki jih bodo starši želeli krstiti. Prav tako ostaja še nekaj skrbi v povezavi z neplačanimi računi, ki jih bomo morali poravnati. Bogu sem hvaležen, da je preko mnogih dobrih ljudi pokazal, da nas spremlja in spodbuja pri tem, ko delamo dobro.

Seveda pa gre življenje naprej in pred nami je božični čas. Zaključujemo adventni čas, čas pričakovanja, in pred seboj že vidimo dogodek, na katerega se pripravljamo. Med nas prihaja Božji Sin, Jezus Kristus. Le zakaj bi si Bog želel postati človek, ko pa bi iz nebes lahko uredil vse naše težave in probleme? Prepričan sem, da je Bog želel čutiti to, kar čutimo mi, in živeti življenje, ki ga živimo mi. Bog, ki je postal človek, da bi nam bil bližje, nas vabi, da postajamo vedno bolj Božji, vedno bolj podobni njemu, da mu bomo tudi mi čim bližje.

župnik Grega

DOMINO IN AETERNUM CANTABO ...

V začetku je bila Beseda. In po Besedi je nastalo vse, kar je nastalega.

Pa vendar ... Se mi zdi, da Bog nikoli ne bi mogel zgolj zrecitirati sveta v obstoj. »Bodi svetloba!« Nikakor. To bi morala biti pesem. Vsaj epska pesnitev. Ampak to res samo, če bi imel slab dan. Ker pa mu je svet tako lepo uspel, bi si upala trditi, da je bilo njegovo stvarjenje vsaj v slogu Mahlerjeve Simfonije tisočev. Samo predstavljajte si angelski zbor in orkester, pred njimi Stvarnik z dirigentsko paličico v roki, kako daje vzmah, in ... dobesedno nebeško.

Bog je že vedel, zakaj je ustvaril glasbo. Redko, če sploh kdaj, srečamo človeka, ki ne bi imel rad glasbe. Ne maramo sicer vsi iste vrste glasbe, imamo pa radi glasbo kot tako. Lahko pove vse tisto, česar ne moremo izraziti z besedami, tisto, za kar besed sploh ne poznamo. Potemtakem je najprimernejša za slavljenje Boga - konec koncev je on Skrivnost, je Nekdo, ki ga v polnosti ne poznamo, Nekdo, ob

katerem nam zmanjka besed.

Potem je zagotovo smiselno, da Boga slavimo s pesmijo. Pesem ima pomembno vlogo v Svetem pismu. V peti Mojzesovi knjigi Bog, ki ve, da ga bo Izraelovo ljudstvo zapustilo in prelomilo njegovo zavezo ter častilo druge bogove, Mojzesa nauči pesem. Ja, prav ste prebrali, pesem. Pesem, ki naj se jo nauči ves Izrael. Vedno, ko bodo peli to pesem, naj se spomnijo, da je Bog tisti, ki jih rešuje in varuje, da je njihova Skala (5 Mz 32, 1 - 43).

Očitno jim je prišlo v kri, sicer ne bi poznali psalmov, v katerih so Izraelci Boga hvalili in slavili s petjem (in plesom!), s citrami, harfami, trobentami, bobni (ne samo z orglami), skratka, naredili so pravi žur, ker je Gospod zvest, dober, usmiljen in je zanje naredil mnoga čudovita dela.

In kje smo mi? Kako ga slavimo mi? Ali sploh ga? Ali se sploh zavedamo vseh čudovitih del, ki jih je za nas storil Gospod?

Kaj pa maša? Kolikokrat pridemo k maši, ne da bi se zavedali, da je tam On, da nas pogosti, da

nam streže, da nam da samega sebe, ker nas ima tako močno rad? Da nas zopet povabi k svoji mizi, če nas že dolgo ni bilo k Njemu na obisk? Če pa to ni razlog za petje, vriskanje in neizmerno veselje! Zakaj potem tega večkrat ne pokažemo? Zakaj se to ne sliši? Ko je človek srečen (in odrešeni imamo vsekakor n razlogov za srečo), želi to pokazati celemu svetu. Pokažimo to večkrat tudi našim soodrešencem v klopih pri maši. Naj slišijo našo srečo in veselje. Naj bo maša daritev in slavljenje tudi z našim petjem. Naj nas ne bo strah peti na glas, pa tudi če je tisti E2 precej prenizek. (Saj je vse v Njegovo slavo, ne pa mojo ali sosedovo.)

Včasih se nam zdi, da Kristusu ne moremo darovati ničesar. Ne sebe, ne svojih uspehov, niti svojih grehov. Včasih ne moremo ponuditi niti skesanega srca. Takrat pa mu lahko enostavno zapojemo pesem, vsi skupaj. Še posebej takrat, ko je med nami v evharistiji.

In On nas z veseljem posluša. To je pa tudi vse, kar šteje.

Iva Bevc

PRIBLIŽNO BOŽIČNE MISLI

Božič je danes javni praznik, ker je - lahko tudi ateisti priznajo - Jezus zaznamoval celotno zgodovino. Bolj ali manj vsi ga praznujejo. V bolj ali manj komercialni obliki. Mi v cerkvi, vendar ali smo zato kaj drugačni od tistih, ki jih ni tukaj? Če smo tukaj le zaradi navade, da se za božič gre h maši, pa nas to notranje ne napolni z radostjo, potem smo še na slabšem kakor tisti, ki jih tu ni. Držimo se namreč misli, da je krščanstvo le religija, ni pa vera v resnično Božjo ljubezen, ki si želi stika z nami.

Poglejmo si primer religije, ki ji vsi podlegamo, pa sploh ne vemo, da je to religija, ker se pretvarja da ni. Potrošništvo. Sodobna ekonomija se pretvarja, da je le nekakšno orodje v človekovih rokah, da je nevtralna reč, ki ima nekaj skupnega z matematiko in fiziko. Temu v resnici ni tako. Sodobna ekonomija je religija v njenem najslabšem pomenu besede. Ljudem narekuje, kaj je dobro in kaj je slabo;

kaj morajo kupiti in za kaj varčevati. Govori jim, da je egoizem čisto v redu in da je denar pač tisti, ki določa komu pripada katero mesto v družbi. Treba se je držati njenih pravil, drugače si iz mode in izpadeš čudak. Verjetje v skrivnostnega boga svobodnega trga, ki vse uravnava, je nekaj neosebnega. Ni zares osrečujoče, je le nekaj česar se je potrebno držati, drugače smo skoraj izločeni iz družbe.

Kaj ima to skupnega z božičem? To, da Bog od nas ne zahteva ničesar ... Prihaja med nas, kljub temu da ve, da ga bomo tudi mi pustili ob strani ... Kljub temu da se je rodil, živel, umrl in vstal za nas, mu ne odpremo vrat v svoja srca ... In Bog se ne jezi, temveč odpušča. Čaka, da ga sprejmemo, kot je čakal tudi v Betlehemske jasliah.

Krščanstvo ne bi smelo biti zgolj religija, ker je religija sistem verovanja, ki pogojuje vero z držanjem različnih pravil v smislu, če boš delal to in ono, potem si v redu, če pa tako ne boš delal, pa nisi. Judje, med katerimi se je rodil Jezus, so imeli ogromno predpisov in

zapovedi. Potrebno se jih je bilo za vsako ceno držati. Ozračje v njihovem narodu je bilo zatoхло; drug drugemu so bili policaji, ki so nadzirali, kaj kdo dela prav in kje vse se mu je zalomilo. To se zgodi, če imamo le religijo - skupnost, ki jo povezujejo ista pravila. Pri nas kristjanih pa ni tako preprosto, ni se dovolj le držati nekih predpisov, temveč je bistven odnos z Bogom. Kdor goji odnos z Jezusom, ta je kristjan. Kdor se drži zapovedi in pravil, ne trudi pa se za povezanost z Bogom, ta pa ni kristjan - je le nekakšen ponaredek, ki ga težijo moralna pravila glede večine življenjskih vidikov. Biti takšen kristjan je dokaj žalostno. Precej truda in nič odrešujočega. To je prazno držanje pravil.

Božič praznujemo, da se vsaj kdaj spomnimo na to, da je Bog prišel k nam v našo bedo, nam pokazat, da je življenje z njim lahko nekaj več. Da ima življenje več smisla kakor le preživeti iz dneva v dan - da smo lahko ljudje resnično ljudje le drug zaradi drugega.

Vprašanje je, ali človek danes še pričakuje Odrešenika? Ali

pa se mu ta zdi tujec s svojim interesom. Na videz ga ne potrebuje. Bog izgleda kakor nekdo, ki si želi podrediti življenje človeka, da bi iz tega izvlekel nek dobiček. V naših glavah je, kakor da si Bog želi imeti nadzor nad verniki in kot da je pravzaprav ovira k lastni samouresničitvi. Kakor da je deset Božjih zapovedi, ki jih je Bog dal človeku, nekakšno sito prek katerega lahko terorizira ljudi, da se držijo njegove vladarske volje. Kdor pa te negativne avtoritarnosti ne pripiše Bogu, pa jo vsaj Cerkvi. Kot da je ta nek zatiralski aparat, ki želi nadzor nad človekom.

To je popolnoma zgrešeno. Božje zapovedi so ključ k večji uresničitvi samega sebe. To je stališče Cerkve. Kdor se jih drži, lahko živi bolj polno. Lahko praznuje božič v svojem srcu tudi kadarkoli med letom, kar potem seveda ni koledarski božič, ampak tisti drugi, manj samoumevni Božič - srečanje z malim Bogcem. To so čudne stvari, težko opisljive, presegajo kalupe - a prav zato resnične v nekem globljem smislu.

Drugačne od vseh ostalih »navadnih«
religij, drugačno od »prikrite«
religije potrošništva. Jezus, mali Bogec, nas sprejema takšne kot smo.

Včasih zavidamo pastirjem, ki so šli k betlehemski votlini in tam našli Jezuščka. Blagor pastirjem, si rečemo. Pa vendar jim nimamo nič zavidati. Isti Jezus, ki so ga oni takrat videli, je sedaj tu med nami. Je v tabernaklju in med mašo pod podobo kruha pride med nas. Sreča pastirjev je prav tako lahko tudi naša sreča. Oni so ga našli v votlini, mi pa ga bomo lahko našli pri maši. Kar moramo storiti je, da se mu prepustimo. Da se ne obremenjujemo s podrobnostmi, kakšen plašč ima sosed pred nami ali katero barvo za lase uporablja gospa dve vrsti spredaj. Da se ne ukvarjamo niti s tem, če kdo ne zna moliti in poklekniti v pravem trenutku maše - zato ni nič slabši od nas, tistih, ki so nam stvari poznane.

O pastirjih je povedano predvsem to, da so bili čuječi in da je sporočilo lahko prišlo do njih predvsem zato, ker so bili budni. Tudi mi se moramo

zbuditi iz naše otopelosti, da bi postali resnične osebe in da bi prepoznali Boga, ki želi stopiti k nam. Zato naj bi se šlo k maši, ker je to priložnost, da Jezus stopi med nas, ne pa zaradi tega, ker je to le eno od pravil, s katerimi Cerkev mora nedeljske dopoldneve in druge priložnosti. Nič ni lepšega kakor prepoznavati Boga v svoji bližini, v svojem življenju. Zato nikar ne zavidajmo pastirjem, rajši se od njih česa naučimo in bodo naša življenja veliko lepša in bolj naša.

Zemeljska zgodba Jezusa, ki je dosegla vrhunec v velikonočni skrivnosti, pomeni začetek novega sveta. Začelo se je novo človeštvo, ki je s Kristusovo milostjo zmožno narediti revolucijo miru in ljubezni. To ne sme biti ideološka revolucija. Ne sme biti moralistična in pridigarška. Biti mora polnost življenja, ki se širi na druge ljudi. Zanja je potrebno neskončno potrpežljivosti vsakega posebej, saj življenje ni lahko; pa vendar je življenje z Bogom edino, ki lahko zbuja v nas ljubezen do vsakega človeka. Naj sklenem te božične

razmisleke z molitvijo, ki sem jo nekoč od nekod kopiral in jo je menda (vir in prevod sem pa izgubil) napisal prejšnji papež Benedikt XVI.

Gospod Jezus Kristus, ti, ki si se rodil v Betlehemu, pridi k nam!

Vstopi vame, v mojo dušo.
Spremeni me. Prenovi me.

Daj, da vsi mi iz mesa, kosti in živčnih celic postanemo žive osebe,

v katerih bo navzoča tvoja ljubezen, ki bo preoblikovala svet. Amen.

Naj se nas Božič dotakne kaj več kot le površinsko in za nekaj dni, nam vsem skupaj iz srca želim!

Rok Kastelic

ZIMSKA RAZPRODAJA

Zgodba: Zadnjič sem bila povabljen na slavnosten koncert in se mi je zdelo, kot da tiste tri obleke, ki jih imam, niso ustrezne za to priložnost in tako ali tako nimam nič pametnega za obleči, pa sem šla po nakupih. Sicer nimam ravno odveč denarja, ampak dobro, bo naložba, potrebujem

to. Najdem en dan pred koncertom nekaj ur časa in hitro skočim v trgovine.

Kako zelo mi je všeč, ko pridem v H&M in kar čutim, kako me po 10 minutah začne boleti glava od vseh kemikalij, s katerimi so obleke prepojene. Ampak hej, če je pa majica samo 2 €. In potem najdem rdečo obleko. Res udarna in privlačna. Rada imam močne barve, ker te na področju, kjer so naredili to blago, obarvajo reke na rozasto. A ni to kot zastonj notranje oblikovanje za živali, ki morda še živijo tam?

Pogledam, koliko stane. Če je več kot 10 €, se sploh ne pogovarjamo. Jaz sem študentka, od zastonj bonov živim. 6 €, kar v redu. Na hitro se zahvalim 14-letnim dekletom, k mi z veseljem šivajo oblačila za nekaj centov na uro, ne da bi smele it v celem dnevu na wc. Saj tam je nizek standard, ne potrebujejo niti toliko denarja. Za 2 € na dan brez problema preživi svojo družino. Nadanem si obleko, ugotovim, da je

malo kratka in da mi na strani mogoče nekoliko čudno pristoji, ampak ena številka manjša mi je pa sploh prekratka, ker masovno proizvedena oblačila ne ustrezajo mojemu tipu postave, ker sem nekoliko višja. Ampak a ni to moj problem, da nisem povprečne postave? No, saj bom imela plašč čez, se ne bo videlo pa v vsakem primeru bo temno. V bistvu ni zares pomembno, saj zato pa tudi kupujem novo obleko, kajne?

Pogledam še iz česa je: poliester in bombaž. Všečno. Kar čutim, kakšna modna navdušenka sem, ko nosim nafto in škropiva. Koliko litrov vode in pesticidov so porabili za ta bombaž, da so lokalne skupnosti v okolici plantaž navajene tumorjev, prezgodnjih smrti in prizadetih novorojenčkov, ki ne preživijo otroštva. No, tako ali tako je preveč ljudi na svetu, ne? Pa še res je super, ker ko jo bom nosila, bo dražila mojo kožo, ko pa jo bom oprala, bo mikroplastika onesnažila vodo ter pristala v ribah in zemlji ter uničila še Slovenijo. Dvojna zmaga! No pa saj, ko

jo bom nekajkrat oprala, se bo raztegnila, izprala in čez čas bom ugotovila, da je sploh ne nosim, jo bom podarila in potem jo bodo odpeljali v Afriko in tako bom pomagala revežem, ki nimajo oblek, kajne? Kajne?? Ja, tako. Sproti pa bom z zastonj oblekami uničila lokalno gospodarstvo, tako da krojači in šivilje ne bodo imeli več dela. Najverjetneje bo končala na kupu smeti, ker se je ne da reciklirati, ker je mešanica različnih materialov. Tako bo še več stoletij onesnaževala zemljo in zrak še na tretjem koncu sveta, ker je iz plastike.

Lahko bi šla v Top shop ali Dorothy Perkins, tam so dražje obleke, se pravi so tudi delavci bolje plačani in obleke bolj kvalitetne? Narobe. Trgovinam, ki nimajo fair trade ali eko certifikata in kjer na oblačilih piše "made in *poljubna država v razvoju**", ni preveč za zaupati. Samo več dobička poberejo.

Kje naj sploh še kupim obleke po tem takem? Najprej naj

naštejem nekaj trgovin, kjer jih zagotovo ne bom kupovala: Zara, H&M, Tally Weijl, OVS, New yorker, Primark, Asos, Bershka, C&A, Nike ... tudi dražje recimo Calvin Klein, Desigual, Guess ... Te trgovine so del t. i. hitre mode (fast fashion), kjer ponujajo nove kolekcije vsak teden, da se potrošniki nenehno počutijo, kot da imajo stare obleke, ki niso več v modi.

Cilj je torej ustvariti trajnostno garderobo iz približno 30 kosov oblek, ki mi bodo držale več (deset) let, ki so raznoliki in se jih ne bom naveličala ter da bodo ustrezali meni in ne trenutni modi. Zato tudi ne sledim več kanalom na youtube, instagramu ali facebooku, ki podpirajo hitro modo in nepotrebno potrošništvo. Moda ni več za zabavo, ni hobi za ubijanje časa, kljub temu da se posamezniku zdi 'saj je samo ena majica'.

Ker sem do nedavnega kupovala v prej naštetih trgovinah, imam vse obleke od tam in to ne pomeni, da bom zdaj vse vrgla

stran in kupila gore novih oblek. Vse obleke, ki jih imam, bom nosila, dokler mi bodo služile, jih bom popravila, medtem pa se bom izogibala trgovinam in temptaciji, da bi brezglavo kupovala.

Ko bom ugotovila, da zdaj pa že res rabim recimo nove hlače, bom najprej zavila v trgovine, ki ponujajo obleke iz druge roke. V Ljubljani jih je kar precej z raznoliko ponudbo. Tako sploh ne bom podpirala proizvodnje novih oblek (etičnih ali neetičnih). Če tam ne bom našla ničesar ustreznega, bom kupila nekaj brez slabe vesti iz etičnih trgovin, ki podpirajo trajnostni razvoj, po možnosti slovenskih oblikovalcev. Vse to je na voljo z enim samim google iskanjem. Res je nekoliko dražje, ampak to so investicije za mnogo let. Po drugi strani pa vzame samo trenutek, da premislimo, kako je možno, da majica stane 3 ali 10 €, ko pa je toliko ljudi in časa vloženega v ta proces.

Če še koga bolj zanima tematika tekstilne industrije, priporočam

ogled filma *The true cost* in spremljanje kanalov na youtube (morda za mlajše generacije): Daria Andronescu, Justine Leconte officiel, Kristen Leo, My Green Closet.

Kar pa se tiče oblek za posebne priložnosti, si jo bom naslednjič raje kar izposodila.

Elza Rebol

BEL BOŽIČ

Pogosto slišimo, kako žalostno je, ker za božič nimamo snega, še posebno, če to primerjamo s starimi časi, ko so imeli metre in metre snega in vse s tem povezane prigode. Posebej aktualno je to v zadnjem času, ker že vrsto let nismo imeli snega na božično jutro. Tudi letos ne kaže nič boljše pa tudi globalno segrevanje preti, da bodo sneženi prazniki res ostali le še spomini. Poglejmo, koliko je v tem nostalgije in koliko trdnih dejstev!

Radi bi ugotovili, kakšne so bile zime včasih, kakšne so danes in ali lahko upamo, da bomo imeli še veliko zim s snežnim

Božičem. V ta namen se bomo najprej spustili v Evropsko zgodovino, da spoznamo, kakšni so bili zimski ekstremi v daljni preteklosti in kaj so pomenili za ljudi. Videli bomo, da so ljudje za opis zim uporabljali predvsem nazorne primerjave in da so imeli zime vseh vrst in oblik. Kronološki pregled najbolj zanimivih zim zadnjih tisočletij gre nekako takole:

-15000: "snežna odeja" v Bohinju do 800 metrov :D

442/443: Huda zima, sneg je ležal celotnih 6 mesecev.

763/764: Ledena zima po vsej Evropi, zamrznilo je celo Črno morje.

1185/1186: Topla zima, v januarju so cvetela drevesa, v februarju so jabolka zrastle že do velikosti lešnika.

1227/1228: Tako topla zima in pomlad, da so trgatev imeli že julija.

1581/1582: Izjemen mraz za božič, številni ljudje so zmrznili med spanjem.

1608/1609: Mila zima, niti enkrat ni bilo snega ali sploh mraza.

1611/1612: Snežena zima. Začelo je snežiti v januarju in ni nehalo celih 50 dni, hiše so bile 10

zasnežene do vrha streh.

1613/1614: Dolga zima, ki je trajala od 9. novembra do sredine aprila, sneg je nad 500 metri nadmorske višine ležal pet mesecev.

1708/1709: Najbolj mrzel januar v Evropi s povprečno temperaturo $-13,2^{\circ}\text{C}$, Jadransko morje je zamrznilo.

1788/1789: Najhujša zima stoletja, za božič je bilo tako mrzlo, da naj bi ptiči med letenjem zmrzovali in padali na tla. Veliko divjih živali je umrlo, volkovi so napadali ljudi po vaseh.

1794/1795: Zelo huda zima, 25. januarja so celo v Londonu namerili -29°C .

1842/1843: Zima povsem brez snega.

1894/1895: Zelo snežna zima, v Ljubljani so izmerili 149 cm snega, največ od vseh uradnih meritev do sedaj.

1928/1929: Meteorologi so tik pred božičem napovedali milo zimo, kar je bilo tudi res, vsaj do novega leta. Za silvestrovo pa je začelo snežiti, pritisnil je mraz, temperature so se spustile pod -20°C , ponekod celo pod -30°C , zima se je izkazala za najhujšo zimo

stoletja.

1947/1948: Poletna zima, z januarskimi temperaturami do +20 °C.

1956/1957: Mila zima vse do maja, ko so se začele hude pozebe in je celo zapadel sneg.

1962/1963: Sneg je v vsej zimi ležal 115 dni. Med 19. januarjem in 15. februarjem je bilo ves čas prek 35 cm snega, v začetku februarja tudi več kot pol metra.

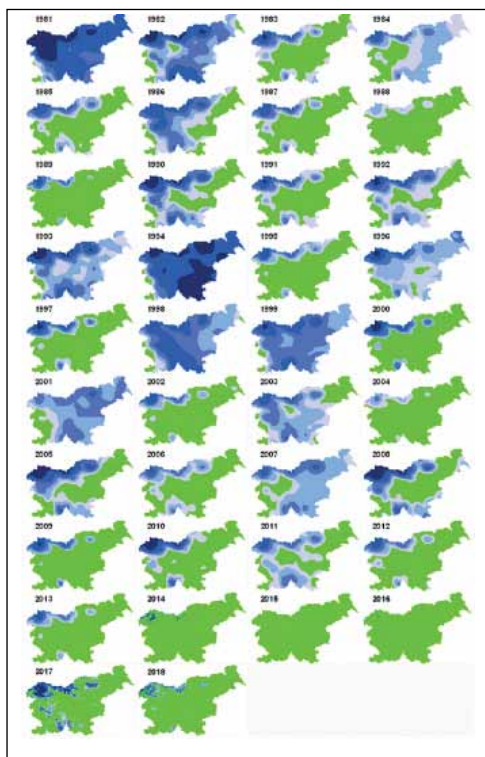
1963/1964: Bel božič z 20 do 40 centimetri snega in -25 °C, tudi sicer se je snežna odeja obdržala neprekinjeno od 5. decembra do 7. februarja.

1967/1968: Najtoplejši Božič stoletja s +13,3 °C.

2013/2014: Prvi in edini sneg v tej zimi je zapadel komaj 24. januarja. V začetku februarja je večji del Slovenije prizadel katastrofalen žled.

2015/2016: Mila zima, december brez snega. Konec aprila so sledile hude pozebe in sneg do nižin, 27. aprila je zasnežilo večji del Slovenije.

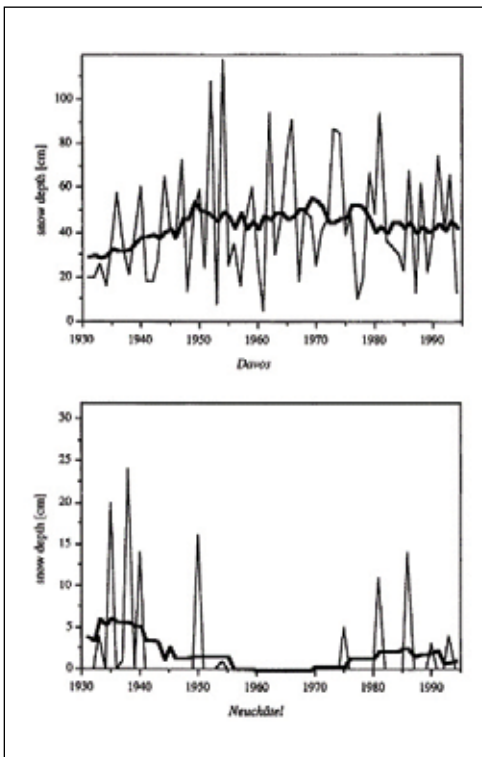
Včasih so zime opisovali z vplivom na življenje ljudi, danes jih s števili, vidimo pa, da so

slika 1

bile zime včasih hude, včasih mile, brez posebnih vzorcev. Izkoristimo, da imamo v zadnjem času tudi sistematične meritve, in pogledjmo, kaj nam pove o belem božiču znanstvena metoda.

Slika 1 prikazuje količino snega na božično jutro za zadnja desetletja. Temna barva pomeni veliko snega, svetla pa nič snega. Kot pravilo je sneg v gorskem območju kar pogost, na ravninah pa bolj redkost, z

slika 2

nekaj izjemami. To pravita tudi grafa v sliki 2, ki prikazujeta, kako se je na Božič višina snežne odeje v centimerih spreminjala od leta 1931 do 1994. Zgornji graf je izmerjen v kraju Davos, to je v švicarskih Alpah na višini 1590 metrov. Temna črta je dolgoletni trend. Vidimo, da ni izrazitega trenda, posebej ne padajočega, ne bi mogli trditi, da je vedno manj snega. Spodnji graf je narejen v nižini (487 metrov), kjer je, kot vidimo, bistveno manj snega,

pogosto ga sploh ni. Tudi tu ni izrazitih trendov.

Kljub očitnemu globalnemu segrevanju to zaenkrat še ni opazno vplivalo na priljubljen sneg za Božič, delno tudi zaradi majhnega vzorca. Se nam pa tako zdi, ker si zapomnimo predvsem izjemne zime iz preteklosti, ki so se nam vtisnile v spomin. A še bodo takšni Božiči! Vsaj dokler ne postanejo posledice globalnih sprememb prehude. Zaenkrat pa bel ali nebel, vebel Božič :)

Jakob Robnik

Viri

1. <https://link.springer.com/article/10.1007/BF00140358>
2. <https://meteo.arso.gov.si/met/sl/climate/interesting-topics/christmas-maps/>
3. <http://forum.zevs.si/index.php?topic=2365.0>

MAH

Redkim prebivalcem našega podnebnega pasu je zima bolj všeč kot poletje, saj višje temperature in več svetlobe pomenijo več hrane in manjši račun za kurilno sezono. Med tiste, ki pa imajo radi zimo, spada večina vrst mahov, ki raste pri nas. Mahovi so namreč majhne rastline, ki jih čez poletje druge rastline zasenčijo, poleg tega pa se mnogi zaradi nizke zračne vlage posušijo in poletje "prespijo", vlažne jeseni pa jih prebudijo, da nato čez zimo do pozne pomladi rastejo.

Ravno, ko se dodobra prebudijo, pa jih dobršen del po Slovenskih gozdovih poberejo postavljalci takih in drugačnih jaslic - vsak izkušen nabiralec pa ve, da ni vsak mah enako dober - najboljši je tisti svetlozeleni, ki raste po apnenčastih skalah in naredi tanke in velike plahte, ki se jih dobro obere in se lepo posušijo (tako da mah ne pade skup). Po božji previdnosti pa je to v Evropi, torej tudi pri nas, daleč najbolj pogosta

vrsta mahu in tudi ena najbolj priljubljenih pri postavljalcih jaslic. Strokovno se tej vrsti reče *Hypnum cupressiforme*, kar bi po slovensko pomenilo cipresasti spalček. Hypnos je bil namreč grški bog spanca, tako rodovno ime pa je dobil, ker je bil ravno ta mah eden od zelo popularnih polnil za vzglavnike v določenih delih Evrope.

Polnjenje vzglavnikov z mahom je sicer imelo več prednosti; v nasprotju z drugimi polnili (slamo, senom), mah razpada zelo počasi, manj plesni, bakterije na njem težko rastejo in dobro vpija vlago (Kar je pa pri postavljanju jaslic lahko precej nerodno, če imajo jaslice tudi vodni element. Če je del mahu v vodi, lahko začne iz bazenčka vleči vodo in povzroči poplavo.)

Poleg tega mahu pogosto srečamo še lasastega kapičarja (latinsko *Polytrichum commune*) - to je pa tisti mah, ki izgleda kot gozdiček miniaturnih smrečic in v vlažnem in hladnem vremenu (ko nabiramo) izgleda kot nadvse privlačen

gradnik jasic. To je pa žal le utvara, saj začne veneti že nekaj minut po tem, ko se ga nabere, doma pa se namesto prikupnih mini smrečic najde le še žalostne posušene krtačke. Kapičarja tako raje pustimo v gozdu, saj je spalčka povsod dovolj. Ime pa nosi lasasti kapičar po svoji razmnoževalni strukturi - puščici, ki jo na kapičarju tudi zlahka opazimo, saj je za mah precej velika. Na nezreli puščici ima veliko kapico, ki je pokrita z drobnimi laski (njegovo strokovno rodovno ime pomeni mnogo las - poly-trichum). Čeprav je lasasti kapičar med največjimi mahovi sploh, je še vedno precej droben v primerjavi z drugimi rastlinami - v naših gozdovih doseže višino okrog 15 cm s pecljem vred, zato si je treba laske in kapico vseeno treba ogledati od blizu ali pa s povečevalnim steklom.

Mahovi namreč ne cvetijo - cvetovi so značilnost kritosemenk (češnja in leska), niti nimajo semen, kot jih imajo golosemenke (smreka in bor), niti ne trosov na spodnji strani listov, kot jih imajo praproti.

Namesto tega poženejo pecelj, na vrhu katerega je puščica, v kateri naredi mnogo mikroskopskih spor, ki jih veter in dež raztrosita naokrog. Če pade spora na primerno mesto skali, iz nje pa najprej zraste protonema - tanek pletež zelenih niti, ki pokrije zemljo okrog spore - na goli zemlji je protonema lahko opaziti, na primer na Golovcu na spodjedjenih bregovih ob poti se jo da opaziti kot zeleno prevleko na odkriti zemlji spomladi in jeseni. Iz protoneme pa naslednjo sezono požene cela blazinica mahu.

Dandanes so mahovi skorajda scela drobne rastlinice, ki jih preostale, višje rastline odrinejo na manj rodovitna mesta, kot so gole skale in gola zemlja, luknje med skalami, debela in lubje dreves in poplavljeni bregovi potokov. Temu pa ni bilo tako v prazgodovini, saj so bili mahovi prve rastline na kopnem, in v tistem prvem obdobju tudi edini in največji - čeprav tudi takrat niso bili bistveno večji kot so sodobni mahovi. Edini mah, ki je še sposoben zagospodovati večjim površinam je šotni mah.

To je prav posebna skupina mahov, ki raste tam, kjer je mnogo vode in malo apnenca. Na takih področjih se šotni mah tako razraste, da naredi svoj ekosistem - visoko barje. Tam tudi ustvari take pogoje, da velika večina rastlin ne more rasti. Pri nas imamo visoka barja na Pokljuki, Jelovici in Pohorju, nekaj ostankov pa je tudi na Ljubljanskem barju, ki je bilo verjetno v preteklosti tudi najjužnejše visoko barje v Evropi, žal pa je velika večina visokih in nizkih barij na Ljubljanskem barju uničenih zaradi pridobivanja šote za kurjavo, s čimer so pričeli že Emonski Rimljani.

To je za letos vse :)

Aljaž Jakob

ALEKSANDRINKE

Mogoče spodnje vrstice niso pravšnje za ta lepi čas pred Božičem. Moral bi napisati kaj bolj prijetnega, veselega ... ampak ... Veliko smo že slišali o Aleksandrinkah. Primorke, ki so pustile doma svoje najdražje in šle reševat grunt nekam daleč. Ni jim bilo lahko - ne njim in ne

tistim, ki so jih pustile doma. Ne obsojam, nimam pravice, poskušam razumet ... Pravijo, da sta zamera in sovraštvo za šibke ljudi.

Izza zavese spomina vskoči deklica z uporno začrtanimi usteci, le da sta kitki povezovali modri pentlji. Deklica, ki odriva materino roko: »Tvoje roke me praskajo!«

Mama osuplo odmika od zemlje zdelane roke z nežnega deklčinega obraza.

Deklica, v glasu je zaznati sled zaničevanja, reče: »Zakaj ima nona tako mehke in bele dlani, zakaj je njen dotik nežen, tvoj pa tako grob?«

»Nikoli ni delala na zemlji, ni ji bilo treba, aleksandrinki!« osuplo sikne mama, v pogledu kot strela zasije poblisk jeze, deklica se strese.

»Mene ni božala, mene ni nihče božal ne z mehкими ne z žuljavimi rokami! Moja mati se je tam doli, v Aleksandriji ljubeče dotikala tujih otrok, njim je delila kar bi moralo pripadati meni. Gospodarji so jo enkrat pripeljali z avtom v

vas, bili so na dopustu v Italiji. Le za kratek čas nas je obiskala moja mati. Sklonila se je k meni, popolna tujka, besede, ki jih je izustila, so bile: Kako si umazana! To mi je rekla moja mati, jaz pa sem pričakovala, da bo snela rokavice z belih rok in me pobožala. Niti dotaknila se me ni!« skoraj izkriči moja mama, nato, kot bi se zavedla da svojo bolečino stresa naokrog, si roko potisne na usta in obstaneta v tišini.

Deklica gleda z razprtimi očmi, naredila bi korak k njej, jo objela, toda nekaj ji preprečuje, podplati čevljev so kot prilepljeni na tla.

Nona ima deklico rada, to ona ve. Kot bi nanjo prenesla vso ljubezen, s katero je preskočila njo, lastnega otroka. Mati se le premakne, objame deklico in jo stisne k sebi, v naročje.

»Vsi smo bili žrtve razmer, okoliščin in krutega časa!« Deklica se ne upira. To je moj spomin, spomin deklice, ki danes boli.

Povzetek iz knjige »Krpanke«
Darinke Kozinc

Miran R.

OBE STRANI SEM VIDEL

Naslov za tale članek sem imel hitro " pod streho". Kako pa naprej? Se je zatikalo. Velja rek, da si oglej vsako stvar vsaj od dveh strani. Važne odločitve potrebujejo več časa za premlevanje in ogledovanje preden se najde najprimernejša odločitev - če se.

Kako pa je to, če je predmet iz snovnega sveta? Enostavno. Vsaj z dveh strani ga lahko motriš, ocenjuješ, premišljuješ in odločaš. Kaj pa če je to berlinski zid? Sedaj pa naslov članka postane jasen in dojemljiv. Lahko sicer rečemo: Saj ga ni več, podrli smo ga. Novembra je bilo 30 let te verige dogodkov, ki so se začeli v poletju na Češkem in Madžarskem. Avgust 1961 pa je bil začetek obdobja, ki je kruto razdelil ne tuji, temveč lastni narod. Narod z istim jezikom, isto zgodovino, isto kulturo, isto željo, da po koncu strahotnih dvanajstih let spet polno, človeka vredno zaživi. Ni se izšlo. Politika, politika. Dva vrednostna sistema sta si stala nasproti in med seboj mlela. Nedolžne in nemočne.

Kaj pa jaz? Leta 1971 sem iz neposredne proizvodnje začel novo pot v zunanji trgovini. Naše podjetje, s sedežem v Beogradu, je po centralni delitvi, tako kot druga, vzelo v obdelovanje trgovinske partnerje na vzhodu in zahodu. Mi zaposleni v njihovih filialah prav tako. Meni je poleg zahodnih firm pripadal tudi lep del vzhodnih, pretežno iz DDR-a. Tako se mi je namerilo, da sem nemalokrat bil tudi v vzhodnem Berlinu po več dni. Takrat sem gledal zid iz obeh strani, saj sem brez težav prešel v zahodni Berlin. Največkrat s podzemno železnico do postaje Zoološki vrt. Zanimivost je ta, da je berlinsko podzemno železnico za oba dela mesta opravljala uprava v vzhodnem Berlinu. Napotil sem se proti centru zahodnega Berlina na Kurfürstendamm. Tako sem se seznanil z obema stranema zidu in življenjem na obeh straneh. Zaradi ugodnosti in možnosti bi se odločil za življenje na vzhodu. Bil je več miru in urejenosti. V zahodnem delu pa več razkošja in lažnega blišča, saj si videl tudi brezdomce in

siromake. Pozimi slabo očiščene ceste in mnogo turških trgovin in lokalov. Seveda to ne pomeni, da je bil celoten zahoden Berlin tak. Pač kar sem videl.

V vzhodnem Berlinu so naši partnerji skrbeli, da sem si lahko ogledal tudi muzeje, gledališča, galerije, koncerte, skratka pomembne berlinske znamenitosti.

Na koncu še moj odnos do zidu. Moram reči, da sem imel nekako neoseben odnos. Sprejel sem ga kot nujnost, če hoče vsaka stran živeti svoje življenje. Drugače pa je bil nečloveški.

Franc Bergles

LITANIJE V STOCKHOLMU

Tudi če je letošnja podelitev Nobelove nagrade za književnost Slovenec spremljal le površno ob branju časopisa, brskanju po spletu in drugih opravkih, se je moral v nekem trenutku zdrzniti, začuden prisluhni, preveriti, če je še priklopljen na pravi kanal in zapreti zevajočo čeljust. In tako se je dokodek, ki je že sam po sebi praznik, spremenil v veličasten triumf, na čelu katerega bi z malo klerikalistične domišljije hitro lahko zagledal Kristusa ovitega v slovesno trobojnico. Letošnji nagrajenec avstrijski pisatelj Peter Handke je namreč sredi govora urezal slovensko, pa ne samo besedo, marveč kar molitev: Lavretanske litanije. Nacionalizem? Fundametnalizem? Parodija? Handke se je rodil na avstrijskem Koroškem v Stari vasi (v bližini Velikovca) avstrijskemu očimu in verni in pobožni slovenski materi Mariji Sivec. Najbrž ga je predvsem njen zgled pripeljal do malega

semenišča, iz katerega je v šestem od osmih razredov izstopil. Kot mariskateri razumnik preteklih dob je tudi on namreč imel mladostniško obdobje viharnega upiranja. V tem času je svojo ost kritično upretil tudi zoper Cerkev in semenišče, čeprav se je pozneje večkrat s hvaležnim spominom vračal v dobro založeno semeniško knjižnico in med prve spodbude njegovemu literarnemu ustvarjanju. Religiozni klic ga je vselej spremljal, njegovo pojmovanje Božjega je vedno izviralo iz krščanskega in se v širokem zamahu vanj na nek način zopet vračalo, čeprav ne vedno na prvi pogled očitno. Zanj je Bog velika skrivnost. V tem je soroden svojemu mladostnemu vzoru, francoskemu postimpresionističnemu slikarju Paulu Cezannu. In čeprav se je po cerkvenem nauku Bog človeštvu razodel, Cerkev v vrhuncu liturgije vzklika prav to besedo: »Skrivnost vere.« V tej liturgiji si pisatelj in Cerkev pravzaprav prideta najbliže, saj se v liturgiji razodeva tudi estetska plat človekovega

približevanja Bogu. Handke liturgijo doživlja večplastno: od preprostih napotkov ministrantom in duhovnikom naj vendar z vrčki rokujejo previdno, saj ob trkanju posodja nemudoma pomisli, da je v kuhinji, v čemer je že slutiti meditativen karakter in način molitve, od takih napotkov torej, do rotenja po okusnem branju Božje besede, kjer zelo posrečeno formulira, da je lepo prebrana Božja beseda že pridiga in s tem izrazi eno najglobljih resnic o stiku človeka s človekom, kjer se individualna meditacija enega (bralca) po interpretiranem mediju (Božji besedi) dotika individualne meditacije drugega (poslušalca); kjer se po brani besedi gradi občestvo oseb. Znotraj te držé litanije postanejo presunljiva pot srca k srcu.

»Mati Stvarnikova - prosi za nas!«

(posnetek litanij: https://youtu.be/h06_Ds36zZY?t=1580)

Urban Marinko

JEZUŠČEK

Marija je Jezuščka pod srcem
nosila,

po devetih mesecih Ga v jasliah
je rodila.

Ko angel oznanil to novico ji je,
pogumno rekla je: "zgodí se!"

Človeško ga še prej je vprašala,
kako se bo to zgodilo,
saj moža ni poznala.

Je milosti polna Marija bila,
po njej se obljuba je izpolnila.

Na svet je Božji Sin bil poslan,
da med nami, ljudmi, bil bi vsak
dan.

Preroki so Ga napovedovali
in vsi potrpežljivo so Kralja
čakali.

Kot mi v adventu pripravljamo
se,
da Jezus pride spet v naše srce.

A že takrat so napačne
predstave imeli,
kako kralj bo močen, nad vsemi.

Kako veličastno prišel bo,
z vojsko, nad vse zmagovito.

Čakali so in čakali,
potem pa Ga niso spoznali.

Tako se danes tudi nam zgodi,
da zaman pričakujemo tudi mi.
Veselje, radost in mnogo luči,
vse to nas slepi,
še preden zares se Jezus rodi.
Pričakovati danes skoraj ne
znamo več,
vse želimo imeti takoj,
le to nam je všeč.
Še kadar se novo življenje
zgodí,
želimo vedeti spol in vse drugo,
še preden se rodi.

Kot Marija zaupati si želim,
da bo Jezus iz mojega življenja
čudež naredil.

Naj v adventu dobro pripravim
se,
kot Marija, da v ljubezni
sprejemem vse.

Naj zvezdi repatici sledim,
kot pastirji naj ponižno ob jaslih
sedim.

Naj ne rodi se le enkrat na leto,
naj jasli v srcu pripravljam vsak
dan Mu vneto.

Naj ne iščem Ga v palačah,
lučeh,

ampak v preprostosti in v
soljudeh.

Iskreno veselje naj vse
napolnujeje,
od nas kristjanov naj vsem se
daruje.

Saj beseda je živa postala,
da med nami večno bi
prebivala.

Jezušček danes v nas živi,
naj z našim veseljem,
navdušenjem pride do vseh
ljudi.

Jana Hočevar

DEVETDNEVNIČNO BRANJE

23. 12.

Zadnji večer pred svetim
večerom je bil. Starši zakonske
skupine so imeli še zadnji
sestaneček za program pred
polnočnico, ki so ga pripravljali.
Otroci vseh družin so se zato
zbrali v veroučni učilnici, da jih
počakajo in se malo pogovorijo
ali poigrajo. Starejši so pazili
na mlajše in pogovora res ni
zmanjkalo. Nina je skuhala čaj
in Matej je iz ministrantske sobe
prinesel piškote. Posedli so se

za mize in počasi pili čaj. Takrat je Tina rekla:

»A vi veste, kaj pravzaprav praznujemo za Božič?«

Vsi so jo malo začudeno pogledali.

»Ja, Jezusovo rojstvo, ne,« je malo začudeno odgovoril Tevž.

»Pa saj veš, koliko smo letos o tem govorili ob večerih med devetdnevnico. Zakaj pa zdaj to sprašuješ?« je zanimalo še Katarino.

»Mislim, da to ve še naša Mojca,« je dodal Jaka.

»Ne, nisem mislila tako. Vedno govorimo tako uradno, da sploh ne dojamemo bistva. Ampak mi smo v resnici jutri zvečer povabljeni na Jezusov rojstni dan. In veste, kaj naredimo, če smo kam povabljeni na rojstni dan?« je razložila Tina.

»Lepo se oblečemo!« sta hkrati zavpili Tija in Taja.

»Zapojemo Vse najboljše za te,« je rekel Rok.

»Kupimo darilo,« je dodal Miha.

»Pripravimo presenečenje,« se je spomnila Eva.

»Sestavimo voščilo ali govor,« je

dodal še Peter.

»Ja, vse to in še kaj. A bi mi tudi naredili vse to za Jezusa jutri?« je predlagala Tina.

Za mizo je bila najprej tišina. Potem pa so se začeli en čez drugega pogovarjati, kaj bi lahko naredili. Ideje so kar deževale. Eden je predlagal, da pridejo v rojstnodnevnih klobučkih k maši. Drugi, da Jezusu spečejo torto. In potem so se fantje skregali, koliko svečk bi moralo biti gor. Dekleta so hotela Jezusu prinesiti ogromen šopek rož. Nekdo se je spomnil, da bi lahko Jezusu prinesli darilo. Rekli so, da bi v domače jaslvice lahko dali pisane trakove. Idejam ni in ni bilo konca.

Starejši otroci so gledali veselo prepričevanje o tem in onem predlogu in se smejali.

Potem je Nina predlagala:

»Kaj če rečemo takole. Vsak naj za Jezusa pripravi darilo. Zapeli mu bomo pa jutri zvečer po otroški Božičnici. In obljubim, da bom spekla torto in jo bomo pojedli na Božič po družinski sveti maši. Prav?«

»Ampak Jezus ne rabi naših

daril,« je rekel Gašper.

»Jaz bi mu dal svoj novi avtomobilček,« je hitel Jurček.

»Kaj pa, če damo drugačna darila,« se je spomnil Martin.

»Kaj, če mu podarimo kako dobro delo, nekaj, kar bomo lepega storili jutri, da bo večer res lep. In potem to lepo napišemo na listke?«

»Že vem,« je rekel Miha. »To sem že nekje videl in mi je bilo zelo všeč. Napišimo za vsakega družinskega člana po tri lepe lastnosti in jih dajmo v jaslice. Po večerji jih pa lahko preberemo. Meni bi bilo to zelo všeč. Mislim, da Jezusu tudi.«

»Super ideja!« ga je pohvalila Tina. »Lahko lepe liste še ovijemo z lepimi trakci. In to bo darilo tudi za Jezusa. Vesel bo, ker se bomo imeli lepo in bomo pokazali, da se imamo radi, a ne?«

Vsi so se strinjali s predlogi in se veselili naslednjega večera. Še lepši bo, ker bodo čisto zares praznovali Jezusov rojstni dan. In Jezus je obljubil, da bo z njimi in doma in v cerkvi. Saj je rekel, da bo vedno z nami, če sta dva ali so trije zbrani

v njegovem imenu. In kako bi sploh lahko bili še bolj zbrani v njegovem imenu, a ne?

Naloga:

Prinesi jutri nekaj za Jezusa, saj ima rojstni dan. Potem daj to v škatlico pred otroško Božičnico. Škatlice bomo jutri dali v jaslice kot darila za Jezusa.

Po maši bomo dali v jaslice še družine, ki so se med devetdnevnicu pogovarjale o Bogu. In seveda Jožefa in Marijo.

Mateja Jakob

KAJ PA VI BERETE?

Na knjižni polici mi je roka zastala ob imenu: **Miha Žužek**. Ob naslovu: **Vabilo na večni ples**. Pater Žužek je mlade (in manj mlade) vedno navdušeno spodbujal k čudenju, k iskanju lepote, Lepote in Boga v vsakdanjem življenju, v naravi. S svojo preprosto in jasno besedo je na svoj poseben način razjasnil raznovrstna težka filozofska in teološka vprašanja. V knjigi, ki jo je leta 2001 izdal Župnjiski urad Ljubljana Dravljje,

nam pripoveduje o Lepoti Bivanja, ki se razodeva na nešteto načinov. Kljub krhkosti tega našega bivanja.

Izbrala sem odlomek iz 15. poglavja. Da nas opomni in spomni.

Kozmični dogodek prvega reda

To je seveda maša.

Kdor nima vere, mu je maša več ali manj privlačen obred, skladna dramatika in simbolika, bogata igra svetlobe in glasbe.

Meni je seveda mnogo več.

Je oddih in okrepčilo med napornimi treningi za večni ples.

Vabi me Gospod.

Streže mi Gospod.

Dvorano je postavil Gospod. Vesolje.

Okrasil jo je Gospod. Z meglenicami in galaksijami.

Napolnjuje jo Gospod. On je prvo občinstvo. Njemu je najprej namenjena. Oče prejema dar. Daruje ga Sin - sebe. Duh vse ovije v omamno žlahtnost svoje Ljubezni.

Sodarovalci smo vsi. Kateri smo

blizu in kateri so daleč. Vsaka maša je kozmični dogodek. Vključen je tudi, kdor ni še nikoli slišal za Sina človekovega.

Kristus nam ponuja najmočnejšo hrano in božansko pijačo. Telo in kri, belino in škrlat. Jejte vsi. Pijte vsi. Že zdaj. Privajajte se na večnost.

Eliksir večnosti.

Vsi vzponi stvarstva se zlivajo v vrh vsega, v Evharistijo.

Amalija Bevc

DUHOVNE DROBTINICE BOŽIČ 2019

Najbolj pereče in nujno vprašanje v življenju je: Kaj delam za druge?

- Martin Luther King

Za Jezusa to vprašanje ni težko, odgovoril bi z eno samo besedo, pa ne bi nič poenostavljal stvari. Za nas seveda ni tako preprosto, večino stvari namreč delamo zase, še kadar delamo za druge, smo pogosto bridko užaljeni, če naš trud ni prepoznan in

ovrednoten. V takih trenutkih se zavemo, da smo delali zase, za pohvalo, prek drugih. Kako veliko lepše je, kadar zmoremo čutiti iskreno veselje ob tem, da smo naredili dobro drugemu, mu olajšali beden dan. Šele ko ne živimo sebi, smo lahko resnično izpolnjeni, brez strahu, da še nismo doživeli življenja in da potrebujemo več časa. Jezus ni živel dolgega življenja na Zemlji, pa je vseeno doživel vse.

Pred Bogom smo vsi enako modri - in enako neumni.

- *Albert Einstein*

Zagotovo bi lahko trdili, da so eni ljudje bolj modri, drugi pa manj in v tej trditvi bi nas podpiral tudi marsikateri citat iz Svetega pisma, saj veliko knjig govori o modrosti (prim. Prg 14,16). Imeli bi celo prav, nekateri ljudje so res izrazito modri in ravnajo dobro, drugi pa delajo slabo in neumno. Pa vendar, kaj so modri v primerjavi z Bogom? Niso zgolj nič, ta primerjava sploh ni mogoča, saj se z neskončnim končno ne more primerjati, neskončnega se ne da opisati,

zaobjeti. Naj torej ne bo naš cilj postati moder zato, da bi bili modrejši od drugih, ampak zato, ker nas prava modrost pripelje bližje Bogu, kakor je vodila tudi tri modre, da so zapustili svoje imetje in šli naproti Kralju.

Bog nam je dal življenje v dar; na nas pa je, da to življenje dobro živimo.

- *Voltaire*

Če kadarkoli zaidemo v kakšno knjigarno, ni naključje, če na policah, ki so najbolj izpostavljene kupcem najdemo knjige, ki so polne nasvetov, kako živeti srečno življenje, ene imajo super rešitve za tiste, ki so nezadovoljni s svojim delom, druge rešujejo zakone. Žal pa je najbolj običajno, da take knjige ostanejo na pol prebrane, ali pa hitro pozabljene, saj mnogokrat ne povedo nič novega. Živeti dobro (kar je za marsikoga sinonim za srečno) življenje zahteva trud, zahteva dobre odločitve in učenje na napakah. Voltairov citat predpostavlja, da nam je Bog dal življenje in je s tem zaključil svoje delo, ga prepustil nam in lahko bi se

s tem ne strinjali, saj Bog daje veselje. Pa vendar, nima veliko smisla živeti življenje, ki ga nočemo živeti in čakati, da ga Bog spremeni v veselja polno življenje. On nam daje moč, da imamo veselje do življenja, On nam daje moč, da življenje dobro živimo. Živimo pa ga mi, Bog nam je to omogočil.

Vid Kastelic

DO TJA

Ob zori leta 2019 se je na Kodeljevem začela kuhati nova mladinska pevska zasedba. Vse skupaj se je pričelo, ko je, zdaj naša zborovodkinja, Darja na lansko božično noč prepoznala naš neizmeren pevski talent. V januarju se je tako na kavčih v dvorani pod cerkvijo prvič zbrala skupina deklet z namenom polepšati kakšno sveto mašo s svojim prepevanjem. Skupina je svojo premierno sodelovanje pri maši obeležila drugo nedeljo v mesecu marcu 2019, ko je pela zgolj psalm. Z novim šolskim letom je njihovo petje postalo bolj pogost pojav in sčasoma so prevzele vsako tretjo nedeljo v

mesecu. Sedaj torej veste, kdaj se vam še bolj izplača prav na deseto mašo. Če ima pa kdorkoli posebno željo ta zbor poslušati več kot le enkrat mesečno, se ga sliši vsak petek od osme ure zvečer naprej in pa seveda na kakšnih dodatnih vajah. Uradno ga bo naslednjič moč zaznati pol ure pred polnočnico. Da pa vse skupaj ne bo izgledalo kot nekakšna samovšečna reklama, bi vam rada povedala še, da se imamo na vajah in na sploh ob prepevanju zelo lepo in sem zelo vesela, da se je na Kodeljevem spet ustvarila mladinska pevska zasedba. Hkrati pa opozarjam, da je vsak animator ali birmanec, ki zdaj prebira tole besedilo in še ni del zgoraj (mnogokrat) omenjenega zbora, ZELO lepo povabljen, da se nam pridruži! - Obljubim, da ne grizemo.

Lara Rozman

GALA PLES

Tudi letos smo Kodeljevčani organizirali Gala ples za mlade iz celotne dekanije. Ta veseli dan ali mladina pleše se je dogodil v soboto, 23. novembra.

Ob 19.00 smo začeli z mladinsko mašo, ples pa se je uradno začel ob 20.00. Gostje so počasi prihajali in se zbirali v dvorani ob mizi, bogato obloženi z dobrotami, za kar se lahko iz srca zahvalimo pridnim dekletom (če je pekel tudi kakšen fant - res hvala in se opravičujem, če sem vas zdajle tako grdo diskriminirala) in dobro založenemu Hoferju.

Vsi, ki smo že kdaj bili na gala plesu, poznamo tiste nerodne trenutke na začetku, ko se še razgleduješ po dvorani in iščeš ljudi, ki jih poznaš, ter upaš, da so tudi oni ali osamljeni ali pa da se vsaj pogovarjajo z ljudmi, ki jih poznaš tudi ti in se jim lahko pridružiš. Tudi letos ni bilo nič drugače, vzdušje pa so kmalu popravili prvi kodeljevski pari, ki so se zavrteli na plesišču. Pogumno so sledili tudi drugi in kmalu se je na plesišču trlo ljudi.

Večer nam je popestril tudi Gal iz Zadobrove, ki se je prijazno odzval našemu vabilu in nas naučil (oziroma vsaj poskušal naučiti - plesne sposobnosti so pač zelo različne) sambo. Tudi

mnogi prostovoljci so se javili in vodili skupinske plesne, na primer belgijski ples, footloose, Rakovničani so nas presenetili z lastno koreografijo Uptown funk, seveda pa ne smemo pozabiti na večno macareno in limbo.

Ob polnoči smo razglasili kralja in kraljico plesa, ki sta imela to čast, da zaključita gala ples z zadnjim plesom večera, nato pa smo se še posladkali ob torti in nazdravili s šampanjcem.

Letos sem se preizkusila v vlogi ene od organizatoric. Ko sem bila zgolj ena od srečnih udeleženk plesa, si nisem mislila, da je treba misliti na toliko stvari in koliko časa vzamejo priprave. In čeprav letos nisem veliko plesala - ves čas je bilo veliko žejnih plesalcev, ki so rabili še in še vode - sem po plesu šla domov z nasmehom, vesela in zadovoljna, da sem se zopet srečala z vsemi znanci in prijatelji, ki so se imeli na gala plesu odlično, super, lepo, sijajno ...

Iva Bevc

MIKLAVŽ 2019

Dragi dnevnik,

ta teden je bil nadvse čuden. Začel se je sicer čisto običajno. S sestrama Barbaro in Katarino smo zunaj v, kakopak, največjem nalivu beračile. Bile smo premočene od glave do pet. Smo se že odločile, da gremo raje v hišo. Tako ali drugače ni bilo nikogar na ulici, ki bi nam dal drobiž. Potem pa sem zaslišala v daljavi neko glasbo. Godbo. Sestri mi najprej nista verjeli. Jima očitno repa raste v ušesih, da nista slišali tako glasne glasbe. Pa sem ju potem le uspela prepričati. V mestu se je odvijala poroka. Nevesta je imela takooo lepo obleko. Ko bom velika bom imela točno takšno. Smo se pa hitro pobrale od tam. Nas je vse zeblo, čez množico pa smo bolj malo videle. Kakorkoli. Oče je potem prišel domov, jedli smo večerjo. Ugibaj kaj! Kašo seveda. Tako kot prejšnji teden in pred prejšnji teden in pred pred prejšnji teden in pred pred pred prejšnji teden. Ne. Pred pred pred prejšnji teden smo imeli pa riž. Kakšen kulinarični presežek. No, ampak smo se

imeli še kar lepo. Po večerji smo se odpravili spat. In potem nas je vse zbudil nek čuden ropot. Smo se ustrašili, da se je streha na nas sesedla. Potem pa je sestra Barbara uspela prižgati svečo in na tleh je bilo ... Zlato! Toliko cekinov! Vsepovsod. V nogavicah, pod mizo, še naš muc jih je imel v svoji postelji. Bilo je res smešno. Seveda smo bili vsi srečni. Oče je najstarejši sestri Katarini že začel iskati moža. Barbara pa je o svojem princu že sanjala v svoji glavi, na glas si pa ni upala povedati. Ampak jaz sem vedela, kaj se ji plete po buči! Ko se je začelo daniti in so vsi še spali, se mi je uspelo izmuzniti ven. Zlat cekin, ki sem ga našla v svoji levi nogavici sem želela porabiti za nekaj posebnega. Pomislila sem, da je v mestu veliko družin, ki trpijo pomanjkanje, zato sem ga želela podariti nekemu, ki ga resnično potrebuje. Na cesti sem srečala Nikolaja. Našega škofa. Prijazen gospod. Kar njemu sem ga dala, on bo gotovo vedel, kdo ga najbolj potrebuje. Naslednji dan smo šle vse tri na tržnico, po zalogo hrane in blago za nova

oblačila. Zvečer smo jedli.
Ugibaj, kaj! Ne, ni bila kaša.
Ribe, meso, kruh, mandarine,
pili smo najboljši robidov sok.
Uf, tako zelo se nisem še v
življenju najedla. Kaj praviš?
Čuden teden kajne. Se ti morda
sanja, kdo nam je izkazal tako
dobroto? Verjetno tega nikoli ne
bom izvedela. Kdorkoli je že bil,
bo gotovo v nebesih! Si piševa
kmalu, tvoja Lucija

Dragi dnevnik,

danes bo bolj na hitro. Sem
precej utrujena. Miklavževa
igrica je uspela! Otroci so bili
zadovoljni z igro pa tudi Miklavž
ni zamudil niti minute.

Bravo mi! Ponosna sem na čisto
vse igralce in ostale sodelujoče,
brez njih take igre ne bi bilo! Pa
še res fino smo se imeli skupaj!
Zdaj pa lahko noč.

Si piševa, saj veš, nekoč, tvoja
Monika

Monika Kepic

ANGELSKI ZBORČEK V PODUTIKU

Tako kot že nekaj let se je naš
pevski zborček v adventnem
času podal na pot v Podutik.
To je župnija na drugem koncu
Ljubljane, kjer se srečamo s
skupino bolnikov in invalidov - to
so ljudje, ki imajo zdravstvene
težave, so na primer na vozičku,
rabijo pomoč drugih ljudi ... in
jim polepšamo večer.

Običajno pridemo takrat, ko
je na obisku tudi sveti Miklavž.
Tokrat pa je dobri mož že
odpotoval nazaj v nebesa in
naš nastop žal zgrešil. Ker je za
podutiško skupino pustil darila
kar pred vrati, smo mi, dobri in
prijazni angelčki delo opravili
namesto njega.

Tiste pevke, ki smo v zborčku že
dolgo časa, skupino iz Podutika
že kar dobro poznamo, oni
pa nas. Zato Nada ob začetku
našega nastopa naprej poroča
o tem, kaj je novega v zborčku
od lanskega leta. Potem pa
začnemo. Prepevamo, igramo
na inštrumente, plešemo,
recitiramo pesmi in vsi skupaj
zapojemo tudi kakšno znano
slovensko ljudsko ali cerkveno
pesem.

Po koncu našega nastopa so prišla na vrsto darila. Ampak vsak si je darilo moral zaslužiti in sicer tako, da je pravilno odgovoril na zastavljeno uganke. Nekatero uganke so bile kar težke, zato smo angelčki priskočili na pomoč. Prišepnili smo pravičen odgovor, tako da je vsak dobil darilo. Vsi so se daril zelo razveselili, naš nastop pa nagradili z bučnim aplavzom. Miklavž ve, kaj imamo angelčki radi, zato je tudi za nas pripravil nekaj dobrot. Na koncu pa smo se tudi malo okrepčali s toplim čajem, sendviči in pecivom. S polnimi trebuščki in veselih obrazov smo se odpeljali proti domu.

Pa še kdaj pridemo, če nas le povabijo.

Eva in Elizabeta Primc

1. BIRMANSKI VIKEND

Za prvi birmanski vikend smo se birmanski animatorji in birmanci odpravili v Dom duhovnosti nad Moravčami. Tema vikenda je bila sveta maša. Tekom vikenda smo se pogovorili o vsem, kar nas je zanimalo o sveti maši -

katere dele ima, kako gredo po vrsti, kaj govori duhovnik med evharističnim bogoslužjem, kako so oblečeni duhovniki, kaj pomeni kakšna barva, katere posode se uporablja pri maši, kaj se dogaja med povzdigovanjem in še marsikaj. Naučili smo se tudi, kako se pri maši bere berila in prošnje ter malo povadili. Ampak to je le resen del vikenda (čeprav zato nič manj pomemben). Počeli smo še marsikaj. Iskali smo »zaklad«, se igrali »žab'ce«, prepevali, šli na sprehod, se na sprehodu (nekateri) tudi izgubili in zato lezli skozi robidovje, se igrali skrivalnice (kjer smo ugotovili, da je dovolj, če se le pretvarjaš, da si stebriček, saj itak noben ne ve, kdo si =)) ter med jutranjo telovadbo kot majhni otroci oponašali živali. Animatorji smo se imeli fino, upamo pa, da so se imeli birmanci ravno tako dobro in da so se zraven še kaj naučili.

Neža Jakob

PONEDELJKOVA DRUŽENJA STAREJŠIH

Druženje ostarelih in bolnih ter vseh, ki želijo preživeti dve urici v prijetni družbi, poteka že vrsto let vsak ponedeljek od 9. do 11. ure v prostorih pod cerkvijo.

In kaj počnemo?

Začnemo s kratko molitvijo, ki jo namenimo za zdravje in posebne namene. Petje pa se prepleta med molitvijo in branjem krajših črtic, Slomškovih drobtinic in življenjepisov ljudi, ki nas s svojim življenjem in zgledom opogumljajo in vodijo.

No, potem je na vrsti telovadba, ki se jo vsi veselimo, saj tako nekaj naredimo za svoje zdravje in dobro počutje.

Medtem se v kuhinji že kuhata kava in čaj, na krožnikih pa se znajdejo dobri piškoti in tudi domače pecivo.

Ob praznovanju rojstnih dni in godov pa ne gre brez narezka in dobre kapljice.

Lepo se imamo, zato se nam ob koncu vedno pridružijo še g. župnik, g. Bogataj in g. Rafo.

Ljudje smo pač družabna bitja, zato se radi družimo, še posebno je to pomembno za starejše ljudi, ki so največkrat sami in zelo pogrešajo družbo. Tudi umska in telesna aktivnost koristi starejšim, saj jih ohranja vitalne.

Zato vas vabim vse, ki bi vam naše druženje polepšalo dan in življenje, da se nam pridružite!

Sonja Slapšak

župnijska Karitas

***PRAVLJICA O GROFU
IN KNOFU***

“Je bil en grof, ki je imel en sam knof, pa je po štengah letu, pa mu je še ta odletu.” Grof pa v jok. Vedno si je želel imeti lep, dolg, grofovski plašč, z veliko zlatimi gumbi. Tako je nekaj časa jokal. A to ni nič pomagalo. In, ker grof ni bil nobena jokica, je skoval načrt. Sklenil je, da bo obiskal vse hiše v svoji grofiji in pri vsaki prosil za en gumb. Rečeno storjeno. Ljudje so ga najprej začudeno gledali, potem pa so mu pri vsaki hiši z veseljem dali en gumb, saj je bil grof v resnici dober in prijazen fant. In tako je grof zvečer prinesel domov celo košaro gumbov. Prosil je svojega očeta, ki je rad šival, da mu jih prišije na plašč. Bilo jih je dovolj za ves plašč od vrha do tal, pa še kar tako mu jih je oče prišil. Ampak gumbi so bili pisani in različni. To niso bili lepi, zlati, grofovski gumbi. Na vso srečo to grofa ni motilo. Ko so ga vaščani naslednji dan srečali in videli, kako je vesel, se mu niso smejali. Začeli so ga klicati grof Gumbek, kar je bilo našemu grofu strašansko všeč. Še zdaj grof Gumbek teka po stopnicah svojega gradu. Nič

več ga ne skrbi, če mu odpade kak gumb. Pri tolikih gumbih se to sploh ne opazi. Sedaj komaj čaka, da bo odrasel in ga bodo klicali grof Gumb.

Mateja Jakob

Hvala vsem piscem!

Oddaja člankov za velikonočne Vrtnice do 5. postne nedelje, 29. 3. 2020 na naslov:

marinko.urban@gmail.com.

Navdiha v prihajajočem letu!

Voščilo

*Res nenavadna je ta noč,
ki me sili reči hvala
za vse in vsakogar od vas zato,
ker srce je mirno in v tihi sreči
prekipeva.*

*Kaj v meni je sprožilo to veselje?
Saj je le mah in hlevček in
pastirji,
pa še to ne pravi, le figure,
ki zrejo v nekega otroka.*

*A ta otrok je dal obljubo
in kot mož jo je izpolnil
in čeprav me danes nanj
spominja le figura,
v srcu vem, da nekdo močno ima
me rad.*

*Tako sedim in gledam jasli, v njih
otroka,
predstavljajo ta svet, ki je le
redko idealen kraj,
a vse je DA ene same ženske
spremenil iz pekla v vstopnico za
raj.*

*Zato bom še malo tu sedela
in z angeli: »Gloria in excelsis
deo!«*

*prav potihno bom zapela,
bila za nekaj trenutkov tiha,
mirna
in vas in sebe enostavno le
vesela.*

(iz božične igre)

Za **SVETI KRST** Vašega otroka se dogovorite z domačim župnikom. Na srečanje prinesete izpisek iz rojstne matične knjige in družinsko knjižico, ki ste jo prejeli ob cerkveni poroki in izjavo o botrstvu. Na srečanju se bomo poglobili v pomen in potek zakramenta svetega krsta, zato so na srečanje vabljeni tudi botri.

BOTER pri krstu ali birmi je lahko odrasel in zgleden katoličan. To pomeni, da je prejel zakramente (krst, spoved, obhajilo, birmo, cerkveno poroko), redno hodi k nedeljski sveti maši in ne živi v izven-zakonski skupnosti.

Za **ZAKRAMENT SVETE POROKE** se oglasite v domači župniji vsaj dva meseca pred poroko, da uredimo predporočni zapisnik. Zanj potrebujete krstno-samski list, ki ga dobite v župniji Vašega krsta in ne sme biti starejši od šestih mesecev. Pred poroko morate opraviti tečaj priprave na zakon (tečaj za zaročence). Na drugem srečanju se pripravimo na potek obreda poroke. Pred poroko je zelo priporočljivo, da oba zaročenca opravita tudi zakrament svete spovedi.

Za **POGREB** Vašega dragega pokojnika se najprej dogovorite na Žalah, potem pa se oglasite v župniji, v kateri je pokojnik živel. S seboj prinesete dokumente o pokojniku, Z župnikom se boste pogovorili o poteku krščanskega pogreba. Ob pogrebu se priporoča, da se za pokojnika darujejo pogrebna sveta maša, sveta maša 7. dan po pogrebu in sveta maša 30. dan po pogrebu. Prav tako se priporoča, da se za pokojnika daruje sveta maša vsaj enkrat letno (na obletnico smrti). Namesto cvetja in sveč na grob lahko darujemo za svete maše, za potrebe cerkve ali druge dobrodelne namene.

OBHAJILO ZA BOLNIKE se deli na prve petke v mesecu. Če želite opraviti sveto spoved, prejeti sveto obhajilo ali zakrament **BOLNIŠKEGA MAZILJENJA** na domu pokličite župnika. Prav tako pa se lahko z župnikom dogovorite za reden mesečni obisk na domu.

izdala: **ŽUPNIJA LJUBLJANA - KODELJEVO**
Ob Ljubljani 34, 1000 Ljubljana
odgovarja: Grega Valič, SDB
telefon: 041 261-870
e-pošta: zupnija.kodeljevo@gmail.com
spletna stran: kodeljevo.donbosko.si
oblikoval: Primož Antloga

ŽUPNIJSKA PISARNA

Uradne ure so v torek, sredo in četrtek od 14.00 do 15.00 ure in vsak dan po sveti maši. Po dogovoru se lahko oglasite tudi izven uradnih ur.

SVETE MAŠE

med tednom: 7.30 in 19.00

(ob ponedeljkih je samo večerna sveta maša)

ob nedeljah: 8.30, 10.00 in 19.00